

Motion till riksdagen 2010/11:Ju319

av **Gunvor G Ericson m.fl. (MP)**

Mäns våld mot kvinnor

Innehållsförteckning

Förslag till riksdagsbeslut	2
Mäns våld mot kvinnor – ett samhällsproblem som kräver en könsmaktsförståelse	3
Myndighetsamverkan spelar en central roll.....	3
Utbildningar inom polisväsendet	4
Utbildningar inom åklagarväsendet.....	5
Utbildningar för domare och nämndemän.....	5
Behandlingsprogram för män som begått vålds- och sexualbrott mot kvinnor.....	6
Professionella kriscentrum för män.....	7
Insatser för kvinnor inom kriminalvården.....	7
Medel till kvinnojourer	8
Skärpning av 5 kap. 11 § socialtjänstlagen	9
Våld i samkönade relationer.....	9
Våld i hederns namn.....	10
Barn som bevittnat våld ska ses som brottsoffer	10

Fel! Okänt namn på

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att arbetet mot mäns våld mot kvinnor och barn bör tas i ett samlat grepp som utgår från en könsmaktsförståelse.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att stimulera myndighetssamverkan i frågor om mäns våld mot kvinnor och barn, hedersrelaterat våld samt våld i samkönade relationer.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ökade satsningar på utbildningar och kompetensutveckling inom rättsväsendet, dvs. polis, åklagare, domare och nämndemän, i fråga om mäns våld mot kvinnor.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att Kriminalvården ska utveckla obligatoriska behandlingsprogram för män som begått vålds- och sexualbrott.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att låta kvinnor på anstalter få tillgång till stöd-samtal med frivilliga och anställda från kvinnojourer.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringens utvecklingsmedel till kvinnojourer bör institutionaliseras ytterligare för att i högre grad komma kvinnojourerna till del.¹
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att den nya formuleringen i 5 kap. 11 § socialtjänstlagen bör skärpas till ett absolut ansvar för kommunerna i fråga om kvinnor som är utsatta för våld.¹
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att Socialstyrelsen även bör få ett särskilt uppdrag att ge kommunerna råd och anvisningar när det gäller våld i samkönade relationer.¹
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att det krävs särskilda insatser till myndigheter för att de ska kunna ge adekvat stöd till kvinnor med bristande kunskap i svenska och bristande socialt nätverk samt kvinnor med psykiska och fysiska funktionshinder som söker stöd för utsatthet för mäns våld.¹
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att barn ska få ställning som målsägande, få ett eget juridiskt biträde i rättsprocessen samt att de ska få skadestånd av den som slagit en anhörig till dem och att barn ska ha rätt till full insyn och medverkan i processen.

¹ Yrkandena 6–9 hänvisade till SoU.

Mäns våld mot kvinnor – ett samhällsproblem som kräver en könsmaktsförståelse

Mäns våld mot kvinnor är ett allvarligt samhällsproblem. Enligt Brottsförebyggande rådet (Brå) har den anmälda misshandeln mot kvinnor ökat med 32 procent de senaste tio åren, till 29 828 anmälningar, och för grov kvinnofridskränkning 2 657 polisanmälda fall år 2009. Dessutom är i 70 procent av fallen gärningsmannen en person som kvinnan är bekant med. År 2009 anmäldes 5 436 våldtäkter mot flickor och kvinnor i jämförelse med 1996 då 1 608 våldtäkter totalt anmäldes, samt vad gäller våldtäkt mot pojkar och män anmäldes 501 samma år. Denna markanta ökning beror enligt Brå delvis på att anmälningsbenägenheten bland kvinnor har ökat, delvis på att övergreppen ökar. Den senaste statistiken visar att fyra av fem polisanmälningar om våldtäkt inte leder till åtal och av dessa leder enbart någon procent till fällande dom. Enligt processrättsprofessor Christian Diesen vid Stockholms universitet beräknas de anmälda våldtäkterna enbart utgöra tio procent av det reella antalet våldtäkter som årligen utförs. Den allvarligaste problematiken ligger i kvinnans rättslösa ställning i samhället.

Arbetet mot mäns våld mot kvinnor och barn måste utgå från en könsmaktsförståelse. Denna förståelse, som presenterades i utredningen Slag i luften (SOU 2004:121), ställer frågor om våldets avsikter, och ser sambandet mellan fysisk och sexuell våldsutövning och andra former av kontrollerande beteenden som våldsutövning och könsrelaterade kränkningar.

Det gäller för myndigheter att inte bara söka individuella avvikelserförklaringar till varför vissa män slår, på grund av t.ex. sociala eller kulturella avvikelser. Mäns våld mot kvinnor måste förstås och ses som ett samhällsproblem som berör oss alla.

I det följande kommer en rad förslag att presenteras med avsikt att förhindra och beivra mäns våld mot kvinnor, och även hur vi ska hantera den situation där våldet redan har inträffat. Mäns våld mot kvinnor kommer att vara det begrepp som används för att innefatta all typ av våld och sexuella övergrepp mot kvinnor.

Myndighetssamverkan spelar en central roll

Ett bra exempel på myndighetssamverkan är den som Malmö stad bedriver inom sitt kvinnofridsprogram, även kallat Projekt Karin. Där inhyser i ett och samma hus verksamhet för polis, åklagare, sjukvården, kriscentrum för kvinnor och barn, kriscentrum för män, bl.a. Detta exempel bör tillämpas i övriga delar av Sverige, men även med ökade inslag av förebyggande verksamhet mot mäns våld.

Kvinnofridspropositionen från år 1998 fastslog att centrala myndigheter som Riksåklagaren, Rikspolisstyrelsen, Brottsförebyggande rådet, Socialsty-

Fel! Okänt namn på

relsen osv. måste samverka för att motverka mäns våld mot kvinnor på alla nivåer i samhället.

I utredningen Slag i luften (SOU 2004:121) görs en genomgång av hur kvinnofridsuppdragen verkstälts och konstateras att myndigheterna i mångt och mycket inte verkställt propositionens avsikt. I kvinnofridsuppdraget om samverkan poängterade regeringen att ambitionen var att olika samverkansformer vidmakthålls; utredningen konstaterar dock bl.a. att många samverkanssatsningar har haft karaktären av projekt.

Vidare ser utredningen att många av de myndigheter som fått uppdraget att samverka med berörda frivilligorganisationer på central nivå inte fullföljt detta.

Slag i luften konstaterar att de samverkande myndigheterna som granskats dessutom sällan har en preventiv inriktning. Insatser som görs sätts i stället in efter det att mannen redan utövat våld mot kvinnan eller barnen.

I handlingsplanen för att bekämpa mäns våld mot kvinnor, hedersrelaterat våld samt våld i samkönade relationer (skrivelse 2007/08:39) avsatte regeringen medel för att utveckla lokal samverkan för kvinnofrid. Vi är måna om att en utvärdering av denna satsning sker för att goda initiativ för samverkan mellan myndigheter lokalt kan påbörjas snarast.

Miljöpartiet anser att myndighetssamverkan är en oerhört central del av arbetet mot mäns våld mot kvinnor och barn. Vi behöver ett samhälle som tar ansvar för det samhällsproblem som mäns våld mot kvinnor utgör.

Utbildningar inom polisväsendet

I början av år 2010 presenterade Rikspolisstyrelsen slutresultatet av sitt regeringsuppdrag för att stärka arbetet mot brott i nära relationer. Enligt resultatet ska polisen ha blivit bättre på alla punkter, bl.a. ökad kompetens inom polisen i frågan samt bättre bemötande av brottsoffer. De angav vissa reservationer för lokala variationer, men resultatet var alltigenom positivt för polismyndigheten enligt Rikspolisstyrelsen.

Under årets Politikerveckan i Almedalen, presenterade stiftelsen Tryggare Sverige en rapport¹ om hur polisen arbetar med brott mot våld i nära relationer. Enligt deras undersökning framkom att endast 3 av 21 länspolismyndigheter har utarbetade rutiner som säkerställer att strukturerade hot- och riskbedömningar görs vid anmälningar som rör våld i nära relationer.

Enligt en opublicerad inspektionsrapport från Rikspolisstyrelsen, som Sveriges Radio² och Sveriges Television³ fått ta del av, använder 8 av 21 länspolismyndigheter inte alls checklistan, alltså gör en hot- och riskbedömning vid anmälan om våld i nära relation.

¹ Se <http://www.tryggaresverige.se/template07.asp?level=3&pagekey=82F7FB4A-948C-48E7-A2AA-CA6DB74E138E>.

² Se <http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=4019446>.

³ Se http://svt.se/2.22620/1.2184842/kvinnomisshandel_polisen_saknar_fungerande_rutiner.

Miljöpartiet anser det allvarligt att Rikspolisstyrelsens uppdrag från regeringen som syftat till att åtgärda just dessa brister i polisens hantering av kvinnor som anmäler våld i nära relation, inte är åtgärdade i högre grad.

Satsningarna på kunskap och förståelse om brott i nära relationer måste fortsätta stärkas inom polisväsendet.

Utbildningar inom åklagarväsendet

Antal ärenden som rör våld mot kvinnor har ökat under de senaste åren. År 2009 anmäldes 29 828 fall av våld mot kvinnor, vilket är en ökning med ca 1 500 fall från år 2008 (och en ökning med 32 procent under en tioårsperiod). Enligt åklagarväsendets statistik ökade lagföringen under år 2008, då 570 fler brottsmisstankar lagfördes och uppgick till 30 procent. Men enligt forskning från Christian Diesen och Eva F. Diesen (Övergripping mot kvinnor och barn – den rättsliga hanteringen, Norstedts Juridik, 2009) har åtalsfrekvensen minskat bland åklagarkammare i Stockholm allt eftersom ärendantalet ökat: 24,3 procent 2004 till 21,4 procent 2006. Åklagarväsendets årsredovisning för 2008 visar ingen specifik statistik för hur lagföringsstatistiken ändrats för åklagarkammarna i Stockholm, såsom myndigheten har visat i tidigare årsredovisningar.

Alltsedan kvinnofridsuppdragen har det varit Åklagarmyndighetens ansvar att ta fram åtgärdsprogram och policydokument för åklagarnas insatser för bekämpning av mäns våld mot kvinnor. Det är uppenbart att det krävs ytterligare satsningar på Åklagarmyndighetens kompetens inom området mäns våld mot kvinnor och barn för att förbättra lagföringsgraden. Satsningar på utbildningar för åklagare om mäns våld mot kvinnor behöver ökas och genomföras med kontinuitet. Frågan om mäns våld mot kvinnor och barn är ett samhällsproblem som våra åklagare kontinuerligt behöver uppdateras inom.

Med anledning av det anförda vill Miljöpartiet ytterligare göra satsningar på fortbildning av personal inom Åklagarmyndigheten i frågor om mäns våld mot kvinnor med en könsmaktsförståelse.

Utbildningar för domare och nämndemän

Domare och nämndemän tillhör de viktigaste parterna i rättskedjan som säkrar en rättssäker rättsprocess för kvinnor och barn utsatta för våld. Domskäl som resonerar om kvinnans promiskuösa leverne, klädstil osv. påtalar den fortgående trenden där domstolsväsendet inte tillämpar sexualbrottslagstiftning och kvinnofridsparagrafen utifrån lagstiftarens avsikt.

Domstolsverket har organiserat utbildningar om mäns våld mot kvinnor för domare och nämndemän separat, med hänvisning till kravet på opartiskhet som ställs på domare. På de av Domstolsverket anordnade fortbildningsdagarna deltog 120 av 695 av ordinarie domare i landet. I den återkommande

Fel! Okänt namn på

obligatoriska utbildningen för samtliga ordinarie domare behandlas våld mot kvinnor under en föreläsning.

Det är oroväckande att så få domare deltagit i de arrangerade utbildningsdagarna, och frågan är om inte det är domare som redan är intresserade av frågan om våld mot kvinnor som väljer att delta, och därmed undgår utbildning i detta samhällsproblem de domare som kan behöva kunskapen bäst. Fortbildningssatsningarna för domare och nämndemän bör bli genomgående obligatoriska för att nå samtliga verksamma inom domstolsväsendet.

Miljöpartiet vill att dessa utbildningssatsningar inom Domstolsverket fortsätter, förbättras och utvidgas.

Behandlingsprogram för män som begått vålds- och sexualbrott mot kvinnor

Inom kriminalvården bedrivs idag två behandlingsprogram för män som har begått vålds- och sexualbrott mot kvinnor. Idap (Integrated Domestic Abuse Programme) är ett behandlingsprogram för män som misshandlar den kvinna de lever eller har levt i en nära relation med. Programmet går ut på att bygga in ett hot- och riskbedömningsinstrument, där syftet är att garantera säkerheten för kvinnor männen har eller har haft en relation med. Sexualbrottsprogrammet heter Relation och Samlevnad (ROS).

Kriminalvården har under 2009 satsat på ROS- och Idaprogrammet, 30 miljoner kronor för programledarkostnader respektive 5 miljoner kronor för utbildning, handledning och certifiering.

Miljöpartiet ser mycket positivt på att Kriminalvården bedömer frågan om mäns vålds- och sexualbrott mot kvinnor som ett prioriterat område. Vi delar dock utredningen *Slag i luftens* uppfattning att instrumenten för hot- och riskbedömning ska skapas utifrån en könsmaktsförståelse och att bedömningen av riskfaktorer hos män inte endast bör utgå från den befintliga officiella statistiken över män som är dömda för våldsbrott, eftersom alla våldsutövande män inte omfattas av denna statistik. Risken är annars att det skapas felaktiga bedömningar som grundas i att mäns våld enbart grundas i en svår uppväxt, alkoholproblem, psykiska störningar, kulturella skillnader osv., och därmed förloras helhetsperspektivet som könsmaktsförståelsen ger, nämligen vem som utövar våldet mot kvinnor, att våldet är en fråga om kön.

Vidare bör den hot- och riskbedömning som genomförs även omfatta andra kvinnor och barn som ingår i det sociala nätverket utanför den egna familjen.

Dessa behandlingar inom kriminalvården bör vara obligatoriska för män som dömts för vålds- eller sexualbrott.

Professionella kriscentrum för män

Det behövs idag fler kriscentrum för män som söker sig ur ett emotionellt destruktivt och aggressivt beteende. Dessa män som söker hjälp bör ges ökat stöd. Det finns organisationer av olika slag som jobbar för detta, riksorganisationen Sveriges professionella kriscentra för män som bildades 1997. Den samlar kriscentra som har professionella behandlare/rådgivare anställda. Dessa kriscentra kan ha olika huvudmän. De har till sin huvudsakliga uppgift att arbeta med män i olika krissituationer samt med mäns problem kring aggressivitet och våld. Från och med 2006 finns två nationella samordnare anställda i Sverige av riksorganisationen, en i Malmö och en i Stenungsund.

Miljöpartiet vill se ökade satsningar på professionella kriscentrum för män som söker sig ur ett våldsamt beteende.

Insatser för kvinnor inom kriminalvården

Kriminalvården har sex specifika fängelser för kvinnor. Cirka 292 kvinnor är intagna, vilket är 5–6 procent av det totala antalet fängelsedömda personer. De vanligaste brotten kvinnor begår är stöld och narkotikabrott. Enligt Kriminalvårdens statistik har ca 70 procent av dessa kvinnor problem med narkotikamissbruk. Jämfört med män har kvinnor i högre grad allvarigare psykiatrisk problematik kopplad till sitt missbruk. Idag vet vi inte hur stor andel av de kvinnor som befinner sig i Kriminalvårdens regi som har blivit utsatta för sexuella övergrepp och mäns våld.

Norges motsvarighet, Kriminalomsorgen, har gjort en undersökning om hur många kvinnor som utsatts för denna typ av övergrepp och våld tidigare i livet och funnit att detta gäller minst 65 procent av kvinnorna. Norge har därför påbörjat ett försöksprojekt med att låta kvinnojourer hålla stödsamtal med kvinnor på anstalter. De ger även intagna kvinnor alternativet att hålla dessa stödsamtal med frivilliga och anställda i kvinnojourens lokaler. Norges Krisesentersekretariat har uppgett att försöket är mycket lyckat eftersom man når fram till kvinnor som upplever sig bortglömda av samhället och att framstegen i samtalet har gett dem hopp inför en framtid fri från kriminalitet.

Miljöpartiet menar att regeringen omedelbart bör tillsätta en utredning om kvinnor i kriminalvården för att utröna hur många kvinnor som kan ha utsatts för sexuella övergrepp och mäns våld. Med denna kunskap kan vi överblicka behovet av liknande insatser, som Norge genomför, på svenska anstalter. Miljöpartiet vill därefter att initiativ tas med försöksverksamhet där kvinnojourer kan hålla stödsamtal med kvinnor på anstalter. Detta försök bör efter ett år utvärderas och därefter implementeras i kriminalvårdens verksamhet vid lyckat resultat.

Fel! Okänt namn

Medel till kvinnojourer

Kvinnjourerna spelar en central roll i arbetet mot mäns våld mot kvinnor. På frivillig basis utför de ett arbete för att stödja kvinnor genom sin utsatthet. Socialstyrelsens utredningar visar att trots att kommunernas socialtjänster har det yttersta ansvaret för våldsutsatta kvinnor och barn lämnas det ofta över på kvinnojourer. Denna hantering går emot lagens intentioner, och inte nog med detta, det får som konsekvens att många kvinnor inte får någon hjälp över huvud taget, eftersom kvinnojourernas resurser är begränsade.

År 2006 ändrades formen för kvinnojourer att få ta del av statens utvecklingsmedel för just dem. Istället för att söka direkt hos länsstyrelsen ska nu kommunen själv söka, och om de vill, i samarbete med den lokala kvinnojouren. Detta har problematiserat situationen för ett flertal kvinnojourer att få del av dessa statliga utvecklingsmedel. I det följande beskrivs situationen för fördelningen av dessa statliga medel, samt åtgärder för att dessa effektivt ska kunna komma kvinnojouren tillgodo.

Enligt Socialstyrelsen kostar mäns våld mot kvinnor samhället 3–4 miljarder kronor per år. I detta har man då inte räknat med våldets långsiktiga effekter för den enskilda kvinnan och hennes barn. Enligt Socialstyrelsen skulle dessa kostnader vara mycket omfattande och uppgå till 30 miljarder kronor per år.

Enligt vissa kvinnojourer som Miljöpartiet har varit i kontakt med finns en förtvivlan över bristen på intresse bland lokala politiker att prioritera frågan om mäns våld mot kvinnor och barn. Kvinnojourerna vill att deras kunskap om våldet mot kvinnor och barn ska ses som en tillgång för kommunerna. Däremot uttrycker flera kvinnojourer en ”projektrötthet” då mycket av deras tid går åt till att säkra ekonomiska resurser till befintlig verksamhet.

Miljöpartiet är mån om de ideella kvinnojourernas roll tas tillvara. I takt med att arbetet för våldsutsatta kvinnor och barn professionaliseras finns ett större behov av en dialog mellan de ideella kvinnojourerna och kommunala, regionala och statliga myndigheter ansvariga för frågan om mäns våld mot kvinnor. Det som behövs i dag är ett framtidsymposium för arbetet med våldsutsatta kvinnor och barn.

Det är uppenbart att det på rikspolitisk nivå är fördelaktigt för politiker att diskutera mäns våld mot kvinnor. På detta plan är det en politiskt korrekt fråga. Däremot händer det någonting ju närmare våldet man kommer. Miljöpartiet som anslogs av regeringen och som tilldelats Socialstyrelsen och länsstyrelserna når inte fram till kvinnojourernas verksamheter. Det finns flera orsaker, de största problemen har nämnts här ovanför. Miljöpartiets förslag består i att ytterligare institutionalisera arbetet mot mäns våld mot kvinnor. Följande förslag syftar till att trygga det viktiga arbetet kvinnojourer genomför för våldsutsatta kvinnor och barn.

Det statliga bidraget till lokala kvinnojourer ska ges i förhållande till invånarantal i den kommun där kvinnojouren finns; för det fall kvinnojourens verksamhet täcker ett område som sträcker sig utanför kommunen ska detta beaktas.

Formerna för att söka dessa statliga bidrag bör automatiseras så långt som möjligt för att kvinnojourerna ska kunna lägga energi på långsiktigt arbete, t.ex. genom att jourerna tilldelas medel vart tredje år.

Ansvar för fördelning av medel till lokala kvinnojouren bör ligga på Brottsoffermyndigheten, eftersom denna myndighet har en kompetens på området mäns våld mot kvinnor.

? Lokala kvinnojouren bör själva kunna söka statliga medel för sin verksamhet från Brottsoffermyndigheten.

Skärpning av 5 kap. 11 § socialtjänstlagen

År 2007 skärptes socialtjänstlagens skrivning från att kommunerna bör ge stöd till våldsutsatta kvinnor till att socialtjänsten ”ska särskilt beakta” kvinnors behov. Regeringens förslag som är lag är en kompromiss från utredningens förslag där det tydligt framgår att kommunerna ”ska” stödja våldsutsatta kvinnor. Miljöpartiet anser att den nya formuleringen i socialtjänstlagen fortfarande är för vag och att lagen i detta hänseende bör skärpas till ett absolut ansvar för kommunerna i fråga om kvinnor som är utsatta för våld. Kommunerna ska stödja kvinnor utsatta för mäns våld genom bl.a. resurser till kvinno- och tjejjourer.

I utredningen Slag i luften (SOU 2004:121) konstaterades att det till synes är svårt att skapa en kontinuitet i det samverkande arbetet mellan myndigheter samt i samarbete med kvinnojourerna i fråga om mäns våld mot kvinnor. Ett antal s.k. rättskedjeprojekt har startat, där polis, åklagare, advokater, domstol, kriminalvård och ibland även socialtjänst, hälso- och sjukvård samt kvinnojouren enats om arbetsmetoder för handläggningen av våld mot kvinnor. Denna typ av samverkan är central i arbetet för att stötta kvinnor och barn som är våldsutsatta. Miljöpartiet ser det som ett oundgängligt arbetssätt för att motverka våldet mot barn och kvinnor.

Våld i samkönade relationer

Våld förekommer även i samkönade relationer. Idag finns det en dålig beredskap och kunskap om hur kommunerna bäst kan stödja dessa brottsoffer. För lesbisk kvinna som har blivit misshandlad i en relation finns det idag få skyddade boenden eller kvinnojouren som tar emot individen. Om det är en homosexuell man som har blivit misshandlad av sin man finns det inga skyddade boenden. Detta måste förändras genom utökad lagstiftad skyldighet för kommuner att stödja alla brottsoffer, oavsett könsidentitet och sexuell läggning. Socialstyrelsen bör även få ett särskilt uppdrag att ge kommunerna råd och anvisningar när det gäller våld i samkönade relationer.

Fel! Okänt namn på

Miljöpartiet vill se en ökad samordning och resurssatsning för dem som utsätts för våld i samkönade relationer.

Våld i hederns namn

Mäns våld mot kvinnor som sker i hederns namn är ett allvarligt problem som kräver specifika insatser från samhället. Miljöpartiet arbetar utifrån förståelsen att allt våld mot kvinnor är en fråga om makt, även våld som utövas i hederns namn. För att kunna bedriva ett arbete mot våld i hederns namn krävs det dock att ansatsen sker utifrån ett icke-stigmatiserande perspektiv i fråga om etniska grupper och även inte motverkar syftet att förhindra och beivra mäns våld mot kvinnor och barn.

I regeringens arbete framgår att våld kan kategoriseras i fråga om våld i hederns namn till att tillhöra familjer som är särskilt patriarkala, alltså icke-jämställda och därmed icke-svenska. Denna utgångspunkt riskerar att stigmatisera etniska grupper och skada det helhetsgrepp som jämställdhetsarbetet måste utgå från.

Arbetet mot våld som sker i hederns namn måste åtföljas med skärpt kunskap hos myndigheter om maktförhållanden i fråga om etnicitet, kultur och kön. Det krävs särskilda insatser till myndigheter för att de ska kunna ge adekvat stöd till kvinnor med utländsk härkomst som söker stöd för utsatthet för våld. Det krävs även ökat stöd för förebyggande insatser, skyddade boenden, tolkar och informationsinsatser för myndigheter och ansvariga. I detta arbete är det viktigt att personer av utländsk härkomst, som har kunskap i ämnet, får ledande positioner i arbetet.

Samhället måste se att våld är våld oavsett vilken etikett vi ger det, våldets syfte är alltid att begränsa och förtrycka kvinnan.

Miljöpartiet vill med anledning av det anförda även öka satsningarna på de behov av stöd som kvinnor med utländsk härkomst har i Sverige.

Barn som bevittnat våld ska ses som brottsoffer

Idag har ett barn som bevittnar våld i hemmet rätt till skadestånd från staten. Dessutom ska socialtjänsten behandla dem som om de vore utsatta för brott. De har däremot inte rätt till skadestånd av den som utsatt dem för att bevittna våld genom att misshandla deras trygghet. Miljöpartiet vill att barn ska få ställning som målsägande, få ett eget juridiskt biträde i rättsprocessen samt att de ska få skadestånd av den som slagit en anhörig till dem och att barn ska ha rätt till full insyn och medverkan.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 26 oktober 2010

Gunvor G Ericson (MP)

Maria Ferm (MP)

Esabelle Dingizian (MP)

Jan Lindholm (MP)

Jabar Amin (MP)

Mehmet Kaplan (MP)

Ulf Holm (MP)

Tina Ehn (MP)

Agneta Luttröpp (MP)